

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. София, 20.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7206** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Е. М. В., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. Г. С. - САК, срещу Заповед № 4332з- 378 от 27.05.2019 г. на Началника на 02 група "ПК" към 01 сектор "ОКПД" при ОПП – СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца.

В жалбата се сочи, че жалбоподателят не е уведомен за започналото административно - дисциплинарно производство, не са му разяснени правата, не е изслушан, с което е нарушено правото му на защита. Твърди се, че е допуснато процесуално нарушение в оспорената заповед, тъй като в оспорения акт са дефинирани пет деяния от различни дати, а служителят има наложено едно общо наказание, което е довело до ограничаване правото на защита на дисциплинарно наказаното лице. Соци, че служителят не е извършил соченото нарушение, а липсата на видеофайлове по време на осъществяваните наряди по контрол на пътното движение не може да бъде вменено като пропуск на полицейският служител, тъй като може и да се дължи на техническа неизправност на системата. Неправилно са наказани и двамата служители от наряда, при условие че нарушението "нестартиране на двигателя на автомобила" се извършва само от неговия водач, още повече, че вменените нарушения са пет в различни дни и е възможно водачът да е бил различен в различните смени. Посочва, че е следвало да се има предвид и спецификата на полицейската работа, като не може да се изисква от

служители, посещаващи нерядко тежки ПТП да реагират мигновено след подаване на сигнал за изтощаваща се батерия в моменти, когато обезопасяват движение, помагат на пострадали или съставят документи в една напрегната обстановка. Не са взети предвид и обстоятелствата по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. Въз основа на горното се иска от съда да отмени процесната заповед като неправилна и незаконосъобразна и да се присъдят направените по делото разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата и представеното по делото становище от 04.11.2019 г. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Началник на 02 група ПК към 01 сектор ОКПД при ОПП – СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата. С писмо вх. № 31419 от 18.10.2019 г. на АССГ, представя копие на Заповед № 4332з-772/26.09.2019 г., с която е отменена предсрочно процесната заповед, считано от 26.09.2019 г.

Административен съд София - град, Второ отделение, 30-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е бил назначен на работа в МВР със Заповед рег. № 1582/15.08.1995 г. на длъжност районен инспектор в полицейски участък – В. на направление „Охранителна полиция“ към 03 РУ при служба „Полиция“ – СДВР. Със заповед № 3150/29.12.2003 г. е бил преназначен на длъжност младши автоконтрольор II степен в 02 група "Пътен контрол" към 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция" при СДВР, видно от кадрова справка на л. 436. Награждаван е 4 пъти и е наказван 4 пъти за целия период на службата.

По делото е представена заповед № 8121з-1155 от 01.09.2017 г. на министъра на вътрешните работи /л. 601/, за утвърждаване на указания за работа на полицейските служители със система за видеонаблюдение, монтирана в автомобили, технически характеристики и правила за работа. Съгласно т.І. 1. от цитираните указания системите за видеонаблюдение, монтирани в автомобил, записват действията на полицейските служители по време на изпълнение на функционалните им задължения с видеозаснемане и аудиозапис, от областта пред и зад превозното средство, както и в купето на автомобила. Системата позволява работа в движещ се и неподвижен автомобил, с възможност за определяне на местоположението на патрулния автомобил чрез G. и наблюдение в реално време дейността на служителите от център с отдалечен достъп. В т. І. 3 е посочено, че захранването позволява нормалната работа на системите до 4 часа след спиране работата на двигателя на автомобила. С оглед нормалното протичане на процесите за зареждане на допълнителния акумулатор, е необходимо автомобилът да се движи, или при извършване на проверки на място, по - дълги от 4 часа, да се стартира работата на двигателя, за да се възстанови процесът на зареждане на допълнителния акумулатор – минималното време за работа на двигателя е 15 минути. Системите са настроени така, че при достигане на критична прагова стойност на допълнителния акумулатор, се подава алармен сигнал, което изисква стартиране на двигателя на автомобила. Жалбоподателят се е запознал със заповед № 8121з-1155 от 01.09.2017 г. на 04.10.2017 г. Съгласно т. II от длъжностната характеристика за длъжността "мл. автоконтрольор", с която жалбоподателят е запознат на 24.07.2015 г., (л. 383) същият е длъжен да познава и прилага, основните

положения, регламентирани във вътрешно-нормативните документи по направление на дейност.

Видно от ежедневна ведомост на служителите, на 11.10.2018 г. за времето от 06. 30ч. до 18. 30 ч. Е. В. е назначен в наряд като ППК 91-8 със служебен автомобил Кия С. с рег. № 3700КВ, на 14.10.2018 г. за времето от 08. 00ч. до 20. 00ч. като ППК 91-4 със служебен автомобил Кия С. с рег. № 3700КВ, на 15.10.2018 г. за времето от 08. 00 до 20. 00 като ППК 91-2 със служебен автомобил Кия С. с рег. № 3700КВ, на 30.10.2018 г. за времето от 06. 30 часа до 18. 30 часа като ППК 91-9 със служебен автомобил Кия С. с рег. № 3700КВ и на 31.10.2018 г. за времето от 06. 30 часа до 18. 30 часа като ППК 91 – 8 със същия служебен автомобил.

Съгласно писмо рег. № 7855р-9736 от 21.11.2018 г. на Директор Дирекция "Вътрешна сигурност" при МВР, при преглед на видеофайловете относно изпълнение на технологичните правила за работа с А. "Видеозаснемане на пътен контрол", утвърдени със заповед № 8121з-1155 от 01.09.2017 г. на министъра на вътрешните работи, са установени липси на видеофайлове за големи часови диапазони по време на осъществяваните наряди по контрол на пътното движение. Това е констатирано за няколко служебни автомобили, вкл. служебен автомобил Кия С. рег. [рег.номер на МПС] . В дневника за алармени събития е констатирано прекъсване на системата – подава звуков сигнал за изтощен акумулатор, с алармено съобщение Local: A. S..

Съгласно протокол от проведени тестове за визуализация на алармени съобщения в дневник със събития на цифрово записващо устройство на л. 148, посоченото съобщение означава: "некоректно спиране на системата след negliжиране на алармен звуков сигнал за изтощена батерия от системата А.-ВПК от служителите в автомобила". Същото съобщение, но без наличие на алармени съобщения за изтощен акумулатор, означава: "неправомерна физическа намеса и саботиране на системата А. – ВПК от служител в съответния автомобил, прекъсване на захранването на акумулаторната батерия на системата; преднамерено изваждане на чекмеджето с твърдия диск по време на работа на системата".

С писмо от директора на дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР на 06.12.2018 г. /л. 167/ е било изискано да бъде предоставена наличната информация от системата „Акаунт А.-ВПК 2“, относно получените съобщения Local: A. S..

С писмо рег. № 7855р-10657/18.12.2018 г. по описа на дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР е предоставена наличната информация от системата.

Изискани са обяснение от участващите в наряда служители, като видно от сведение от мл. инспектор Е. В. от 07.01.2019 г. /л. 222/, на въпросната дата 07.11.2018 г. по време на дежурството съвместно с колегата си А. Д., както и на останалите дати 11, 14, 15, 30 и 31.10.2018 г., когато е бил назначен в наряд с лек автомобил К. С. с рег. [рег.номер на МПС] съвместно с колегата си Г. Г., нямал спомен дали въпросната система ВПК 2 е имала проблеми по време на работа, а също и не му било предавано от колегите, тъй като автомобилът бил на трисменен режим на работа, дали е имало проблеми и при тях. Друго по случая посочва, че не може да добави.

С докладна записка № 513р-7279 от 24.01.2019 г. е удължен срока на проверката до 21.02.2019 г.

В хода на проверката били изискани и предоставени копия от заповеди за зачисляване на служебни МПС, като видно от Заповед № 4332р-393/16.05.2017 г., лек автомобил К. С. с рег. [рег.номер на МПС] е зачислен на мл. инспектор Е. В. /л. 190-191/.

В преписката са приложени докладни записки за възникнал проблем с ВПК 2, заявка

и протокол за сервизно обслужване.

Предвид горепосоченото била изготвена справка рег. № 513р-21118 от 12.03.2019 г. за извършено дисциплинарно нарушение, в която е установено, че жалбоподателят не е предприемал действия съгласно разпореденото в т. 3 от Указанията за работа на полицейските служители със системата за видеонаблюдение, монтирана в автомобилите, утвърдени със заповед № 8121з-1155 от 01.09.2018 г. на министъра на вътрешните работи, а именно не е стартирал двигателя на служебния автомобил при достигане на критична прагова стойност на допълнителния акумулатор, след подадения алармен сигнал по време на нарядите на 11.10.2018 г., 14.10.2018 г., 15.10.2018 г., 30.10.2018 г. и 31.10.2018 г., което е довело до нефункциониране на системата за видеонаблюдение в автомобила. Жалбоподателят е запознат със справката на 17.04.2019 г. Срещу справката е постъпило възражение от Е. В.. Ответникът е отправил покана рег. № 4332р-16260/02.05.2019 г. до служителя за даване на писмени обяснения във връзка с констатираното нарушение. Същите са постъпили на 04.05.2019 г. В тях жалбоподателят посочва, че не е съгласен с констатациите за извършено нарушение на служебната дисциплина. Сочи, че поради спецификата на работата – посещения на ПТП и сигнали почти през цялото време на смяната автомобила е постоянно в движение и с работещ двигател. Предвид това, че след справка „движение“ на автомобила имало записани 8 алармени сигнала по време на движение на автомобила, което счита, че е доказателство, че техническата система е уязвима от към чисто технически грешки, които не се влияели от човешки действия или бездействия, тъй като не било възможно двигателя да се стартира по време на движение. Счита, че в заповедта за образуване на дисциплинарно производство би трябвало да съществува и графа, в която разследвания, след като бъде уведомен, че срещу него има образувано дисциплинарно производство да посочи служител, който да го подпомага. В тази връзка твърди, че с такава заповед не е запознат и иска да бъде подпомаган от служител на МВР при изясняване на така вменените му дисциплинарни обвинения.

Със заповед № 4332з-378 от 27.05.2019 г. на Началника на 02 група „ПК“ към 01 Сектор „ОКПД“ при ОПП- СДВР, на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, чл. 197, ал. 1, т. 3 и чл. 200, ал. 1, т. 11, пр. 2 и чл. 204, т. 4 от ЗМВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. Препис от заповедта е връчен на Е. В. на 30.05.2019 г. С жалба от 03.06.2019 г. е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

По делото е изслушан като свидетел Г. С. Г., колега на Е. В., с който в повечето случаи работели заедно. Твърди, че в служебните автомобили има три броя камери за видеонаблюдение, като вътре има една и две отвън. Монтирали ги 2017 г. Още когато ги сложили имало определен период от време, в който нямало изграден софтуер и не можело да се свалят записите. Колата по принцип трябвало да се рестартира като се кара, за да можело да работят камерите. Когато изгасяли колата можело да работи 4 часа, тази камера да излъчва, но не можели да си позволят това, тъй като постоянно били в движение и това било невъзможно да се случи. Много пъти имало проблеми. Камерата имала един индикатор, който нощно време светел като инфрачервено. По принцип, камерите издавали специфични звуци, но не всеки път. По някой път, при положение, че при тях било изрядно, излизало, че пак не работи. За да се включи камерата рестартирали автомобила или понякога посещавали „С.“, за да отстрани

повредите. Съобщавали незабавно на ръководството, че имало проблеми, писали били и докладни записки. Понякога ако имали проблеми, казвали на прекия началник, който в края на смяната ги карал да напишат какви проблеми са имали, за да може да ги отстранят. Ако възникнел проблем можело да съобщят в началото на смяната, или в края, като това зависело от начина им на работа, защото понякога било много натоварено, имало тежки произшествия, пострадали и нямало как да обръщат внимание на тези неща по време на работа. Захранването на камерите било на отделен акумулатор. Не били специално обучени. Разяснявали им как трябва да работи колата, за да могат да работят и камерите. Когато рестартирали колата камерите се включвали. При тях индикирало, че всичко е наред, но не всеки път. При тези, които наблюдавали това, излизало, че всичко работи нормално. В някои случаи задната камера излизало при тях, че работи, но им се обаждали по телефона, че не работи. Като чуели звук, че нещо индикира, ако камерите почнели да падат, било необходимо запалване в движение. Понякога това се случвало по време на движение на колата, понякога в покой.

По делото е приета Заповед № 4332з-772/26.09.2019 г. за предсрочна отмяна на Заповед 4332з – 378/27.05.2019 г., на основание чл. 213, ал. 1 от ЗМВР.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. За правния интерес на оспорващия е без значение фактът, че към настоящия момент заповедта, предмет на оспорване по делото, е отменена предсрочно по реда на чл. 213, ал. 1 от ЗМВР, тъй като това обстоятелство не лишава оспорващия от възможността да атакува административния акт. Абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на жалбата е наличието на правен интерес, който се извежда от засягането с административния акт на защитими от закона субективни права на оспорващия, в т. ч. и правото му да търси обезщетение за вреди от административния акт при евентуална отмяна на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. В случая е безусловно, че издадената заповед за налагане на дисциплинарно наказание засяга правата на оспорващия като държавен служител. Доколкото административният орган не е оттеглил издадената заповед и тя съществува в правния мир, като преждевременно са заличени само последиците от същата, жалбоподателят е активно легитимиран да претендира установяване на нейната незаконосъобразност с оглед евентуално обезщетяване за вреди, произтичащи от изпълнението ѝ.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл.146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването и съобразен ли е с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.204, т.3 от ЗМВР, с установена по делото компетентност съгласно удостоверение рег. № 513р-50194 от 18.06.2019 г. /л. 21 по делото/ за заемана длъжност от издателя на оспорената заповед и в кръга на неговите правомощия да издава заповеди по чл.197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР. По делото е безспорно, че жалбоподателят има качеството на

служител по смисъла на чл. 142 и чл. 143 от ЗМВР. Поради изложеното съдът намира, че заповедта е издадена от териториално и материално компетентен орган, упражняващ дисциплинарната власт по отношение на служителя.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, съдържа задължителните реквизити по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, мотивирана е с излагане на фактически и правни основания, подписана е от нейния издател, при което не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Спазени са и преклузивните срокове по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ЗМВР за извършено нарушение на служебната дисциплина, дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Сроковете по ал. 1 и ал. 2 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест /чл. 195, ал. 3 от ЗМВР/. Следва да се има предвид, че видът на дисциплинарното наказание е законово определен и не подлежи на преценка от страна на дисциплинарно наказващия орган. За неизпълнение на служебни задължения, съгласно нормата на чл. 200 от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „Порицание“. Размерът на наказанието, предвиден в закона е от шест месеца до една година, като в настоящия случай е определен в минималния размер от шест месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Съгласно ал. 2 от същата разпоредба, дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите по дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган.

В настоящият случай твърдяното нарушение е извършено на 01.03.2019 г., видно от поставената резолюция „Да“ на справка рег. № 513р-21118 от 12.03.2019 г. Процесната заповед е издадена на 27.05.2019 г. Изводът е, че е спазен двумесечният срок, започнал да тече от датата на откриване на нарушението. Едновременно с това е спазен и едногодишният срок, който е започнал да тече от извършване на твърдяното нарушение.

При наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл.200 от ЗМВР дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с действие за установяване на нарушението /чл.208 от ЗМВР/. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие по установяване на нарушението съгласно чл. 208, изр.2 ЗМВР, като то може да се извърши с разпоредена от дисциплинарно наказващия орган проверка по чл. 205, ал.2 ЗМВР. Същата приключва с изготвяне на писмена справка, с която държавният служител се запознава срещу подпис и дата. Едва след това, нарушението се установява по реда на чл. 206 ЗМВР. Жалбоподателят е запознат със започналото производство, в рамките на което е дал сведение. На същия е предоставена възможност да депозира писмени обяснения с покана, връчена му на 02.05.2019 г. Той се е възползвал от това си право, като

е депозирал обяснение в предоставения му едноседмичен срок.

Разпоредбата на чл. 194, ал. 1 ЗМВР предвижда налагане на дисциплинарни наказания за нарушаване на служебната дисциплина, а нарушенията, за които се налагат наказания са изброени съответно в ал. 2. Видовете дисциплинарни наказания са посочени в чл. 197, ал. 1 от с.з. На жалбоподателя В. е наложено наказание „порицание“. Конкретни хипотези, при осъществяването на които от обективна страна се налага именно наказание „порицание“, са изброени изчерпателно в чл. 200, ал. 1 на ЗМВР. С описанието на дисциплинарното обвинение, цитирано по – горе, деянието (бездействие) е квалифицирано като такова по чл. 200, ал. 1. т. 11, предл. второ ЗМВР – „неизпълнение на заповеди“. Тежестта да установи и докаже дисциплинарното обвинение е на наказващия административен орган. Съдът приема, че дисциплинарното обвинение не е доказано по несъмнен начин от страна на ответника (чл. 170, ал. 1 АПК) и оспорената заповед не съдържа мотиви, от които да се разбере, защо наказващият административен орган е приел еднозначно, че с деянието си (бездействие) В. в е нарушил т. I.3 от министерска Заповед, рег. № 8121з-1155/01.09.2017 г., нестартирайки двигателя на автомобила и способствайки по този начин да не бъде „зареден“ допълнителния акумулатор, охраняващ системата за видеонаблюдение.

В случая липсват преки доказателства, които да сочат, че полицаи Е. В. не е изпълнил служебните си задължения и/или не е изпълнил цитираната министерска Заповед, рег. № 8121з-1155/01.09.2017 г. В заповед за налагане на дисциплинарното наказание не е описано ясно и конкретно: за какво „нестартиране на двигателя на автомобила при достигане на критична прагова стойност на допълнителния акумулатор, след подадения алармен сигнал“ става въпрос, при положение, че през определени периоди от време двигателят все пак е работел; кои доказателства установяват, че работата на системата за видеонаблюдение е била осуетена именно в резултат на бездействието на полицаи В.. Действително, ответникът се е позовал на съдържанието на Справка, рег. № 513р-21118/12.03.2019 г., без да цитира детайли от нея, но предявяването на дисциплинарно обвинение изисква (чл. 210, ал. 1 ЗМВР) дефиниране (описание) на обстоятелствата, релевантни за вмененото нарушение, както и на доказателствата, които установяват виновно нарушение на служебната дисциплина и препращането към други документи не удовлетворява изискването за форма на заповедта. Дисциплинарнонаказващият орган дължи да формулира и обоснове обвинението ясно и недвусмислено. Това задължение има пряко отношение към правото на полицейския служител да разбере дисциплинарното обвинение и да се защити адекватно. Липсата на мотиви в този смисъл пречатства осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност.

Процесната Заповед № 4332з-377/27.05.2019 г., макар да е издадена от материално компетентен орган, не съответства изцяло на изискванията за форма (чл. 210, ал. 1 ЗМВР), понеже не са изяснени всички, релевантни за случая обстоятелства, относно вмененото дисциплинарно нарушение, което не е доказано безспорно. На лице са основанията за отмяна, дефинирани с чл. 146, т. 2, т. 4 АПК.

Съдът намира също, че при издаването на оспорената заповед не са спазени

изискванията и на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. Посочено е общо, че са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, без да е посочена формата на вината и цялостното поведение на държавния служител, както и липсва обосновка какво точно по всяко едно от изброените обстоятелства е приел дисциплинарно наказващият орган. Липсват изводи за това как е определен видът и размерът на наказанието, съобразено с конкретно извършено нарушение, настъпилите от него вредни последици, изложение на обстоятелствата, при които е извършено, както и оценка на цялостното поведение на служителя по време на службата. Не е обсъдено дали има виновно поведение изобщо от страна на жалбоподателя, каква е формата на вината и не е взета предвид тежестта на нарушението. Ето защо оспореният административен акт не отговаря на изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 2 и т. 4 от АПК, което също представлява основание за отмяна на същия. Следва също така да се отбележи, че видно от материалите по преписката, са наказани и двамата служители, които са били в наряд на съответната дата, но не се прави разлика, че единия е водач на автомобила, докато другия е старши на наряда. Безспорно е, че само водача би могъл да носи отговорност за нестартиране на двигателя, така както е формулирано нарушението, докато старшият на наряда - само за неосъществения контрол от негова страна, което обаче изисква прецизиране на обвинението.

По изложените съображения настоящият състав намира, че обжалваната заповед е валиден административен акт, но е издаден в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Поради изложеното жалбата следва да бъде уважена и атакуваната заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 510 лв., представляващи 10 лв. заплатена държавна такса и 500 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 31.05.2019 г.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 30–ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 4332з- 378 от 27.05.2019 г. на Началника на 02 група "ПК" към 01 сектор "ОКПД" при ОПП – СДВР, с която на Е. М. В. е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. М. В., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 211, предл. последно от ЗМВР.

СЪДИЯ:

